

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DIMITRIUC, VALENTIN

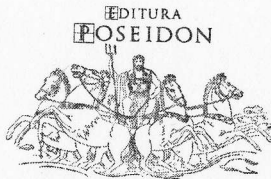
Resursele planetei: se mai poate face ceva? / Valentin Dimitriuc. -

București: Editura Poseidon, 2018

ISBN 978-606-8500-08-9

330

504.06

© Toate drepturile asupra acestei
ediții sunt rezervate editurii Poseidon.
Reproducerea integrală sau parțială și
postarea pe internet, fără acordul în scris
al editurii, este interzisă prin lege.

VALENTIN DIMITRIUC

Din ciclul
ORIGINI ȘI CIVILIZAȚII

RESURSELE PLANETEI SE MAI POATE FACE CEVA?

Respect pentru oameni și cărți

Din partea autorului.....	11
PARTEA I REPERE ISTORICE ALE ECONOMIEI	
AGRARE ȘI INDUSTRIALE DIN CELE MAI	
VECHI TIMPURI	15
INTRODUCERE.....	16
I – REPERE ISTORICE ALE ECONOMIEI MONDIALE	
AGRARE DIN CELE MAI VECHE TIMPURI	
1. EPOPEEA ASIGURĂRII ALIMENTAȚIEI UMANE	26
2. ÎNGRĂȘĂMINTELE AGRICOLE	43
3. PEȘTELE – UN ALIMENT DE BAZĂ AL OMULUI.....	48
4. ECONOMIA CREȘTERII ANIMALELOR,	
PRODUCȚIEI ȘI PRELUCRĂRII CĂRNII	55
5. INDUSTRIA SILVICĂ.....	64
6. VITICULTURA ȘI ECONOMIA INDUSTRIEI VINULUI.....	70
7. PRODUCȚIA ȘI FABRICAREA	
ÎNDULCITORILOR ALIMENTARI	74
8. MIRODENIILE PĂMÂNTULUI	77
9. BĂUTURI ȘI OBICEIURI REVIGORANTE	80
10. TUTUNUL	85
11. CHININA	90
12. PRODUCȚIA ȘI PRELUCRAREA	
PLANTELOR TEHNICE TEXTILE.....	91
13. PRODUCȚIA ȘI PRELUCRAREA FIBRELOR	
NATURALE ANIMALE: LÂNA ȘI MĂTASEA	101
II – REPERE ISTORICE ALE ECONOMIEI MONDIALE	
INDUSTRIALE DIN CELE MAI VECHE TIMPURI	
14. CĂRBUNII – COMBUSTIBILUL MAȘINILOR CU ABURI	
ȘI MATERIA PRIMĂ A METALURGIEI	107
15. PETROLUL CA MOTOR CIVILIZAȚIONAL	
– CHINTESENȚA LUPTEI PENTRU	
RESURSELE ENERGETICE ALE LUMII	115

III – INDUSTRIA METALURGICĂ ȘI SIDERURGICĂ A	
FIERULUI, OȚELULUI ȘI A METALELOR NEFEROASE	
16. INDUSTRIA METALURGICA A FIERULUI	
ȘI SIDERURGIA OȚELULUI	129
17. METALURGIA METALELOR NEFEROASE	144
18. METALELE PREȚIOASE ȘI EPOPEEA GOANEI	
DUPĂ AUR ÎN LUME	158
19. PIETRELE SCUMPE ȘI DIAMANTELE	166
20. SCURTĂ EVALUARE PE ZONE GEOGRAFICE	
A RESURSELOR ALIMENTARE, ENERGETICE	
ȘI DE MATERII PRIME INDUSTRIALE	
LA ANII 1939-1940	169
21. ÎNCHEIERE PRIMA PARTE.....	182
22. RĂZBOIUL SECRET DIN ZILELE NOASTRE	
AL ELITELOR CU PROPRIILE POPOARE	183
PARTEA II ASPECTE ALE ISTORIEI ECONOMIEI	
ROMÂNEȘTI DIN CELE MAI	
VECHI TIMPURI	217
IV – EVOLUȚIA COMUNITĂȚILOR UMANE ALE	
PALEOLITICULUI ȘI NEOLITICULUI	
ÎN TERITORIILE STRĂBUNE	
23. SUPRAVIEȚUIREA OAMENILOR PRIMITIVI	219
24. EVOLUȚIA ECONOMIEI PRODUCTIVE UMANE.....	221
25. METALURGIA EPOCII BRONZULUI.....	224
26. METALURGIA EPOCII FIERULUI	227
27. SITUAȚIA ECONOMICĂ DIN TERITORIILE NOASTRE	
ÎN EPOCA FIERULUI TÂRZIU – LATENE	
(ANII 600-300 î.Hr.)	229
28. ACTIVITATEA ECONOMICĂ A COLONIILOR GRECEȘTI	
DE PE ȚĂRMUL NOSTRU AL MĂRII NEGRE	
(SECOLELE VII-IV î.Hr.)	232
29. STRUCTURA ECONOMICĂ A CIVILIZAȚIEI GETO-DACICE	
ÎN SECOLELE III î.Hr. – SECOLUL III d.Hr.	234

**V – VIAȚA ECONOMICĂ A SPAȚIULUI
CARPATO-DANUBIANO-PONTIC**

ÎN PERIOADA SECOLELOR I î.Hr. – IX d.Hr.

30. VIAȚA ECONOMICĂ DIN SPAȚIUL NOSTRU ÎN TRE SECOLELE I î.Hr. – III d.Hr.	240
31. VIAȚA ECONOMICĂ ÎN TERITORIILE GETO-DACICE ÎN PERIOADA SECOLELOR IV-VI.	247
32. EVOLUȚIA ACTIVITĂȚILOR ECONOMICE ÎN DECURSUL SECOLELOR VII-IX.	253
33. ASPECTE ALE FEUDALISMULUI DIN SOCIETATEA VALAHA ÎN SECOLELE IX-XII.	255
34. SPAȚIUL ROMÂNESC ÎN SECOLUL XII (A DOUA JUMĂTATE) ȘI ÎN SECOLUL XIII.	262
35. UNIFICAREA FORMAȚIUNILOR POLITICO-ADMINISTRATIVE ȘI ECONOMICE ȘI ÎNFIINȚAREA STATELOR ROMÂNEȘTI – ȚARA ROMÂNEASCĂ ȘI MOLDOVA.	266
36. STAREA ȚĂRILOR ROMÂNE ÎN DECURSUL SECOLELOR XIV- XVI.	270
37. VIAȚA ECONOMICĂ ÎN SPAȚIUL ROMÂNESC ÎN CURSUL SECOLULUI XVII.	278
38. PREZENTAREA ASPECTELOR ECONOMICE DIN ȚĂRILE ROMÂNE ÎN DECURSUL SECOLULUI XVIII.	293
39. REFORMELE DOMNITORILOR LUMINAȚI FANARIOȚI CONSTANTIN MAVROCORDAT ȘI ALEXANDRU IPSILANTI. REFORMELE DIN TRANSILVANIA ȘI BANAT ALE MARIEI THEREZA ȘI IOSIF II.	310
40. SITUAȚIA DIN PROVINCIIILE ROMÂNEȘTI INTRATE TEMPORAR ÎN STĂPÂNIRE STRĂINĂ ÎN CURSUL SECOLULUI XVII (OLTENIA, BUCOVINA, BASARABIA)	322

**VI – VIAȚA ECONOMICĂ A SPAȚIULUI ROMÂNESC
ÎN DECURSUL SECOLELOR XIX ȘI XX**

41. CONSIDERAȚII GENERALE.	326
---------------------------------	-----

42. SITUAȚIA ECONOMICĂ A PRINCIPATELOR ROMÂNE ÎN PERIOADA APLICĂRII REGULAMENTULUI ORGANIC (ANII 1831/1832-1848)	332
43. DEZVOLTAREA ECONOMICĂ A ȚĂRILOR ROMÂNE DUPĂ REVOLUȚIILE DIN ANII 1848-1849	340
44. SITUAȚIA ECONOMICĂ A PRINCIPATELOR ROMÂNE DUPĂ UNIREA DEPLINĂ DE LA 1862	343
45. PRELIMINARIILE CUCERIRII INDEPENDENȚEI ECONOMICE ȘI POLITICE A ROMÂNIEI (1866-1877) ...	346
46. DEZVOLTAREA ECONOMICĂ A ROMÂNIEI DE LA CUCERIREA INDEPENDENȚEI PÂNĂ LA PRIMUL RĂZBOI MONDIAL (PERIOADA ANILOR 1877-1914)	352
47. ROMÂNIA ÎN TRE PRIMUL RĂZBOI MONDIAL ȘI MAREA UNIRE DE LA 1 DECEMBRIE 1918 (ANII 1914-1918)	360
48. DEZVOLTAREA ECONOMICĂ A INDUSTRIEI ROMÂNIEI ÎN PERIOADA ANILOR 1933-1939	367
49. ÎN LOC DE ÎNCHEIERE.	374
ANEXE	382
A. CURS SCURT DE ISTORIE A CAPITALISMULUI. CAUZE ȘI EFECTE	382
B. DESPRE EXPERIMENTUL ROMÂNIA DE DUPĂ EVENIMENTELE DIN 1989	416
BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ	428

I. – REPERE ISTORICE ALE ECONOMIEI MONDIALE AGRARE DIN CELE MAI VECHI TIMPURI

1.

EPOPEEA ASIGURĂRII ALIMENTAȚIEI UMANE

Istoricii germani, considerați a fi cei mai buni în istorie străveche consideră că gramineele au fost cultivate pentru prima dată în Orientul Apropiat – în Mesopotamia și Anatolia la anii 7000 î.Hr.

O serie de descoperiri arheologice făcute în Europa vestică au evidențiat că grâul și orzul erau cultivate în bazinul mediteranean vestic din mileniul VI î.Hr.

Celelalte graminee – ovăzul și secara au aceeași vechime și proveniență, ele fiind socotite inițial drept buruieni în lanurile cultivate, ulterior fiind selectate și cultivate mai ales în zonele cu climă și condiții pedologice mai slabe, primele culturi ale acestor graminee de categorie a II-a stabilindu-se că au fost cultivate în zona Mării Negre.

Preferințele în consum ale grâului și orzului au fost confirmate prin prezența semințelor respective în mormintele egiptenilor și a babilonienilor. Relatări despre cultivarea grâului există și în textele biblice, precum și în cronicile chineze din mileniul IV î.Hr.

Proprietățile de panificație ale gramineelor au fost descoperite încă din cele mai vechi timpuri. Grăunțele cerealelor se prăjeau și apoi se pisau mărunț, ulterior măcinându-se, fiind folosite la începuturi ca uruială – precursorul făinii măcinate din boabe uscate, fără o prăjire prealabilă care avusese rol de uscare forțată. După măcinare, cerealele amestecate cu apă au devenit paste care, întinse pe pietre încinse se solidificau și erau foarte bune pentru a fi mâncate... Era, ceea ce numim în prezent pâinea nedospită sau lipia, făina de grâu conținând mai mult amidon decât celelalte cereale, neavând nevoie de adaos de aditivi precum maiaua sau drojdia pentru a dospi.

Celelalte cereale, cu conținut mai redus de amidon, se folosesc în special la prepararea pâinii nedospite, gustul și calitatea acestui tip de pâine fiind foarte apreciate în țările din Orientul Apropiat și Mijlociu. Acest tip de pâine este consumat predilect și în țările europene cu climă mai rece, precum cele din țările scandinave și Germania de Nord, unde cultura grâului nu are condiții prea bune de performanță.

Grecii și romanii au preferat să consume pâine dospită din grâu, motiv pentru care aduceau cantități mari de grâu din Orientul Apropiat, din Egipt și din zonele riverane ale Mării Negre.

Aceasta nu a însemnat că grecii și romanii nu cultivau gramineele mai greu panificabile; dimpotrivă, erau cultivate oriunde existau soluri mai slabe, atât orzul, secara și meiul care fiind mai ieftine erau consumate de armată și sărăcime; de altfel, păsatul de mei era mâncarea de bază a săracilor.

În decursul Evului Mediu, la gramineele curente s-au adăugat hrișca și meiul sau bobul, acestea fiind de multe ori preferate pentru că aveau cicluri de creștere și maturare mai scurte, dând trei recolte pe an în Europa și de până la cinci recolte anual în țările cu climat cald, prin folosirea irigațiilor.

Pâinea dospită a ajuns să fie folosită pe scară largă în Europa începând cu secolul XIII când în alimentația săracilor a fost introdusă producția și consumul de bere, drojdia de bere necesară dospirii, fiind un produs secundar al fermentației orzului.

La mijlocul secolului XIX majoritatea europenilor se hrăneau cu pâine din grâu dospit și cel puțin 250 de milioane de oameni din Europa de Nord și Rusia foloseau pâinea din secară.

Populația majoritară din țările intens populate din India, China, Japonia și Malaezia se hrănesc cu orez, făina de porumb fiind folosită pe scară largă în Mexic, în America Centrală și de Sud.

Ceea ce este interesant de subliniat, este faptul că o serie de popoare prioritar din Oceania, Africa și America de Sud nu folosesc gramineele în hrana lor. Astfel, în Oceania, indigenii consumă bulbi de taro – rădăcina pâinii numite «de apă», iar în Asia se consumă bulbi de yam; pentru ca indigenii din America de Sud să consume făină de tapioca obținută din măcinarea rădăcinii maniocului. În America Centrală se consumă bananele făinoase necoapte, culese înainte ca amidonul să se transforme în zahăr, pe care le gătesc în special prin fierbere. În Asia de

Sud-Est, unde crește palmierul de sago, se consumă măduva arbustului care conține mult amidon, fibrele măcinându-se pentru a obține făina de sago.

La acestea, trebuie să adăugăm cartoful, cartoful dulce, batatele, oka, olluca și multe alte rădăcinoase, pentru a constata că omul a învățat să mănânce tot ce conține chiar și urme de proteine... Motivul este unul pe cât de simplu, pe atât de practic, foamea și spectrul morții de foame – un spectru global care a bătut și în vremurile Evului Mediu târziu al secolului XIX, ba chiar și a primei jumătăți a secolului XX, învățându-ne să nu preocupăm nici un efort pentru ca să subzistăm și la limita flămânzirii de care au suferit oamenii milenii la rând, dând miliarde de victime...

Conform surselor istorice documentate, fenomenul foametei a fost ca un spectru, foarte frecvent. Astfel, pe vremea Imperiului Carolingian a existat foamete generalizată de patru ori în secolul IX, de două ori în secolul XI, de cinci ori în secolul XII, de două ori în secolul XIII. S-a calculat că în țările europene din nord foametea a lovit zone izolate de 270 de ori, în decurs de 80 de ani!... Cel mai frecvent foametea lovea câte 2-3 ani la rând întrucât lipsa cerealelor ducea fie la lipsa semințelor pentru însămânțarea noilor recolte, dar și la moartea animalelor cu care era lucrat pământul, astfel că automat, orice recoltă calamităată avea efecte pentru încă cel puțin un an. Ca atare, cronicile au relatat și de cazuri de canibalism în secolele IX, X, XI, inclusiv în Germania, Franța, Belgia, Ungaria, Boemia, Silezia și Coasta Dalmației, un alt fenomen fiind și migrarea către zone mai calde, presupuse a nu fi fost calamitate de stihiiile naturii.

O altă perioadă cu ani îndelungați când foametea a făcut ravagii, au fost secolele XV-XVII, dar și secolul XVIII, unul din cauzele revoluției franceze din 1789 fiind anii de foamete care au precedat-o...

În secolul XIX, Anglia a fost bătută de foamete în anii 1800-1801, 1816-1817, ultima foamete majoră din Insulele Britanice având loc în Irlanda anilor 1846-1847.

În Rusia secolului XIX se cunosc de asemenea cazuri frecvente de foamete în perioadele anilor 1820-21, 1833, 1835, 1839-40, 1845-46, 1848, 1855, 1859, 1870, 1880, 1889, 1891-92, 1897, 1901, 1905-06 (care au provocat mișcările civile din Petrograd) și 1911.

Pentru ca revoluția din 1917-1918, care a adus haos în toată Rusia să declanșeze foametea din 1920-21 în cursul căreia au murit 5 milioane de suflete.

Dacă mergem mai spre est, vom constata că s-a putut și mai rău datorită instalării spectrului îngrozitor al foametei mai ales în țările foarte populate.

În India, deși văile fluviilor Indului și Gangelui sunt considerate cele mai fertile zone ale lumii, acolo existând zone care însumează peste 3.000 kilometri pătrați de câmpie, foametea a produs unele dintre cele mai groaznice ravagii din lume. Principala cauză a fost lipsa prelungită, ani la rând, a ploilor în Punjab, care este o regiune foarte roditoare, fiind afectată și zona Gangelui mijlociu – cea mai afectată zonă de foamete din India.

Începând cu anul 1860 când în India a fost introdusă administrația britanică, la calamitățile naturale care loveau pe țăranii indieni, manifestate fie prin secetă prelungită, fie prin inundații catastrofale sau molime printre vite, s-a adăugat o nouă calamitate – aceea a cămătarilor care au adus în stare de foamete permanentă peste 750.000 de țărani datori vânduți acestora. În plus, în anii 1761 și 1769-1770 au fost două perioade de foamete de pe urma cărora au murit peste 110 milioane de suflete...

În secolul XIX în India au existat 9 incidente ale foametei generalizate în anii 1838, 1861, 1866, 1869, 1874, 1876-77, 1897, 1899-1901, dar și 25 de cazuri de foamete la nivel provincial a căror rezultată a fost moartea prin înfometare a peste 25 milioane de suflete!...

Nici secolul XX nu a scutit poporul Indiei de foamete, acesta manifestându-se și în anii 1902, 1918, 1920-21, cauza majoră fiind seceta.

India a învățat o lecție zguduitoare de pe urma foametei cauzată de lipsa apei și după obținerea independenței în anul 1948 a investit sume uriașe în peste 70 de proiecte hidroenergetice de regularizare a rețelei hidrografice și de amenajare a irigațiilor, din care până în anii 2005 a realizat și a pus în folosință mai mult de 52, scopul principal fiind eliminarea spectrului foametei.

Dacă în India foametea era cauzată în principal de secetă, în China principalul factor îl reprezentau inundațiile, mai ales cele ale fluviului Galben al cărui curs a fost regularizat în anul 2010 prin realizarea unuia dintre cele mai grandioase proiecte

hidroenergetice din lume, al doilea ca mărime după proiectul brazilian finalizat în anul 1967 numit Iguazu.

Cei șapte ani slabi ca recoltă din Egipt menționați în Biblie s-au produs la anii 2300 î.Hr., existând mențiuni documentare că și în China, timp de șapte ani, apele fluviului Galben „au ajuns până în Ceruri”... După care, chinezii au încercat timp de 500 de ani la rând să consolideze malurile fluviului, pe timpurile împăratului Yue, reușind ca în interval de nouă ani să construiască un canal de deversare a apelor... Pentru ca în anul al zecelea al construirii canalului, o secetă globală să lovească și China, care a durat șapte ani, încetând odată cu moartea împăratului. Legenda a reținut faptul că împăratul s-a sacrificat pentru cauza poporului, Cerurile deschizându-și zăgazurile ploilor.

De altfel, întinderea mare a Chinei a făcut ca foametea să fie un fenomen general și ciclic: începea în sud cu inundații, se muta în anul următor în centrul țării tot cu inundații și continua și în al treilea an în China de Nord cu secetă!...

De aceea istoria chineză a reținut faptul că 2.000 de ani la rând, în China a bătuit foametea în diverse provincii.

Prima preocupare majoră pentru a diminua efectele foametei în China s-a manifestat în anii 200-100 î.Hr. prin grija împăratului Wu Ti pe vremea căruia au fost realizate depozite de cereale și separat depozite de semințe, au fost construite drumuri de acces, au fost săpate canale de deversare a apelor învolburate și aceste măsuri au rezolvat situația inundațiilor, dar nu au rezolvat problema secetei, nefiind construite suficiente canale de irigații.

În secolul XIX când China s-a deschis pentru europeni, fenomenul foametei a continuat să lovească nemilos populația, fiind consemnate perioadele de foamete din anii 1876-1878, 1887, 1892-1894, 1898, 1905-1906, 1910-1911, 1917, 1919-1921, 1927-1929. Foametea din 1927-1929 a fost dezastruoasă pentru întreaga Asie și Africă, ucigând zeci de milioane de vieți în China, Coreea, India, Iran, Turcia, până în Africa Centrală, cele mai afectate fiind în Africa – Congo și Kenya.

Nici Japonia nu a scăpat de urgiile foametei, cea mai grea perioadă fiind cei 150 de ani din perioada anilor 1718-1868 când, datorită foametei și mortalității ridicate, nivelul populației a stagnat. Principala cauză a morților înregistrate au reprezentat-o acolo cutremurele, taifunurile, iernile foarte reci, grele și prelungite, foametea atacând și ea în anumite provincii.

În decursul Evului Mediu cronicarii au pus foametea pe seama evoluției cosmice a planetei Saturn care fusese considerată răspunzătoare de iernile foarte grele și ciclurile de câte 7-8 ani de secetă... Motiv pentru care, atunci când condițiile naturale au permis, europenii au investit foarte mult în cercetările agricole, în vederea adaptării sorturilor cultivate de cereale, la condițiile factorilor externi – timp friguros și secetă.

Oamenii nu vor cunoaște niciodată magnitudinea celor morți de inaniție nici în Europa și nici în China, India sau Africa întrucât în Evul Mediu sau în antichitate nu se făceau înregistrări statistice, singurele aspecte evidențiate fiind comparațiile unor perioade vitrege cu altele lipsite de calamități naturale majore.

De exemplu, istoria Angliei a consemnat faptul că pe durata molimei care a bătuit în Europa între anii 1348-1349 numită Moartea Neagră, populația ei s-a redus cu cel puțin 10%, în timp ce în Anglia scăderea populației a fost la jumătate, adică la nivelul de 2,2-2,3 milioane de suflete și că până la anii 1550 a staționat la acel nivel scăzut.

Conform datelor apărute în cronicile legate de starea demografică în cadrul Sfântului Imperiu Roman de limbă germanică înființat de împăratul Otto II cu sprijinul Vaticanului la mijlocul secolului X, având calitatea de urmaș al Imperiului Roman de Apus, rezultă că populația acestuia era de 5 milioane suflete și că aceasta s-a majorat la nivelul anilor 1600 la cifra de 20 de milioane locuitori.

De abia începând cu secolul XVII când puterile europene s-au impus prin absolutism imperial, cancelariile regale au început să țină statistici datorită creșterii numărului locuitorilor și a evoluțiilor favorabile sub aspect social, politic, religios și militar. Iar când se manifestau fenomene de foamete, a existat punctul de vedere că populația se mărise peste nivelul susținerii ei de către nivelul producției agricole și destinul făcea reglajele naturale necesare păstrării echilibrului...

În secolul XVIII preotul englez Malthus a călătorit prin Europa, din Germania, Scandinavia până în Rusia și s-a întors cu concluzia că starea precară a agriculturii, condițiile climaterice instabile și creșterea necontrolată a populației constituiau aspecte nefavorabile sub raport social, ceea ce făcea ca societatea umană să fie condamnată la războaie prin care oamenii să se ucidă, ameliorând efectele foametei... Concluzia pesimistă și greșită a

lui Malthus a fost că economia mondială nu putea să hrănească toată populația în creștere și a recomandat controlul nașterilor. Deși reacția populației la recomandările sale a fost una foarte violentă, clasa conducătoare care începea să includă într-o proporție tot mai mare – burghezia în formare rapidă, a susținut teoria Malthus justificând acea atitudine prin faptul ultra-egoist că societatea burgheză nu avea logică dacă împărțea bogăția cu săracii și neajutorajii. De aceea i-a asigurat lui Malthus o rentă consistentă în calitate de membru al Academiei Regale de la Berlin.

Prin mediatizarea teoriei lui Malthus în Europa burgheză a secolului XIX s-a încetățenit ideea familiilor cu numai doi copii și controlul nașterilor și a înmulțirii necontrolabile a populației pe toate căile posibile.

Începând cu a doua jumătate a secolului XIX și începutul secolului XX savanții din Europa și America au acordat o preocupare deosebită pentru creșterea randamentelor producției agricole prin acțiuni de realizare a însămânțărilor cu cereale folosind semințe selecționate, SUA venind în perioada interbelică (1925) cu semințe modificate genetic, a căror utilizare a asigurat creșterea producțiilor standard de la trei la cinci și chiar șase ori. Europa s-a ferit să folosească semințele modificate genetic până în anii 2000, după care au fost acceptate recolte cu semințe modificate genetic la porumb, soia sau cartofi destinate hrănirii animalelor... dar și a oamenilor, separația fiind una foarte fragilă, deși s-a demonstrat că folosirea produselor realizate din elemente modificate genetic produce îmbolnăviri grave de natură digestivă, oamenii nedispunând de enzimele capabile să digere produsele respective...

Printre oamenii de știință europeni care și-au consacrat activitatea pentru îmbunătățirea sorturilor cerealelor, cartofilor, sfeclei și altor graminee și legume s-au înscris cu merite deosebite germanii Albett Thier și Julius Liebig care au deschis Academii de studii agrotehnice, au propus folosirea îngrășămintelor chimice pe bază de azotați și fosfați, oferind chiar și soluții tehnice de obținere a acestora. Cercetările lor au demonstrat cu rezultate concrete că producția recoltelor de secară se poate majora de cel puțin două ori de exemplu, folosind îngrășămintele fosfatice; de cel puțin 2,5 ori la cartofi și de cel puțin trei ori la culturile de sfeclă! Totodată ei au recomandat introducerea pe scară largă în dieta germanilor a cartofilor, subliniind sporurile semnificative

de producție la hectar la culturile de cartofi fertilizate cu îngrășăminte fosfatice.

Ca atare chimizarea agriculturii prin folosirea îngrășămintelor chimice, începută în anii 1830-1840 a permis dublarea producțiilor agricole până în anul 1900 pe plan european.

Creșterea producției agricole a făcut ca teoria demografică a lui Malthus să-și piardă actualitatea, ceea ce nu a anulat predilecția unor organizații private din Germania mai ales, să o susțină în continuare, justificând măsuri extreme de reducere a populației globale, inclusiv a unor măsuri de tip fascist de purificare a raselor; care actualmente sunt susținute și de teoreticienii grupului Bilderberg și nu numai... Justificarea acestora este aceea că la un moment dat populația, al cărui număr nu are limite naturale de creștere dacă nu se intervine cu măsuri de control, nu va putea fi hrănită cu resursele solului, teoreticienii respectivi uitând intenționat că mediul marin care depășește de aproape cinci ori suprafața uscatului, poate asigura hrana cu ajutorul algelor, la nivel îndestulător, a unei populații duble față de nivelul actual...

Mergând însă pe linia dezvoltării intensive a preocupărilor pentru creșterea producției agricole, călugărul augustin Gregor Mandel – profesor la Gimnaziul din Bruenn, Austria a propus o altă direcție pentru cercetările căilor de creștere a producțiilor agricole.

Acesta și-a consacrat toată viața cercetărilor în domeniul hibridării plantelor prin încrucișări repetate, publicându-și rezultatele în perioada anilor 1875-1884 în reviste de specialitate, dezvoltând o întregă specialitate în domeniul fiziologiei plantelor și a cercetărilor agronomice.

După alți 35 de ani, cercetătorii Corricus, de Vries și Cermack au adus contribuții noi la lucrările lui Mandel, punând bazele științifice teoriei hibridării în vederea creării unor specii de plante noi prin încrucișări repetate controlate strict, prin care caracterele ereditare superioare erau combinate și amplificate în noile soiuri create.

Primele experimente la scară mare cu noile soiuri de graminee care erau rezistente la temperaturi scăzute și aveau cicluri rapide de coacere s-au făcut în Suedia.

Spre sfârșitul secolului XIX și începutul secolului XX în California și în Canada au fost testate primele soiuri de legume și pomi fructiferi folosind soiuri atent selecționate, rezultatele obținute uluind lumea agronomilor din toată lumea cu recoltele mari și foarte aspectuoase la prune, struguri, mere, mure și zmeură.

Rezultate deosebit de bune au fost obținute și de către savantul agronom rus V. Miciurin în laboratoarele din orașul Kozlov/Miciurinsk din Siberia Occidentală, soiurile de grâu realizate de acesta fiind soiurile cele mai folosite și în prezent în Canada, fiind cele mai adaptate climei mai reci și mai umede din această țară din nordul continentului american, unde predomină perioadele lungi de îngheț.

Primii care au început să vândă semințe selecționate cu rezultate garantate au fost germanii care obținuseră soiuri foarte productive de secară, unul dintre cei mai marcanți cercetători în domeniu fiind Ferdinand Jost, cu soiul medaliat de secară de iarnă Pettkus. Începând cu anul 1922 în Germania a început să funcționeze Institutul pentru Cercetări de Selecție Kaiser Wilhelm de la Munchenberg, recunoscut pentru rezultatele excelente obținute la soiurile de secară, ovăz, porumb, sfeclă și lucernă. Ulterior au fost realizate și soiuri ameliorate la cartofi, vișă de vie și la majoritatea pomilor fructiferi rezistenți la geruri.

În domeniul cercetărilor dăunătorilor, Edwin Bauer – primul conducător al Institutului de la Munchenberg a avut rezultate bune în combaterea „bolii cartofului”, a dăunătorilor pomilor fructiferi și ai tutunului.

Din cele mai vechi timpuri Europa se aproviziona cu cereale din Egipt, valea fertilă a Nilului asigurând în antichitate grânele pentru Imperiul Roman.

Începând cu Evul Mediu grâul a început să fie asigurat de Franța, Polonia, Țările Române, Rusia, iar din secolul XX de Canada, SUA și Argentina.

Principalele graminee cerealiere consumate sunt GRÂUL în țările vestice și orezul în țările estice, respectiv în Asia. Pe primele locuri în consumul pe cap de locuitor la grâu sunt canadienii, belgienii, francezii, britanicii, olandezii, americanii și românii.

Începând cu secolul XIX Franța a fost cel mai mare grânar european care a dezvoltat cultura grâului și în fosta ei colonie

– Algeria. La rândul ei, Italia a fost, de asemenea, un important producător, dar fără să dețină disponibilități la export.

În Asia, principalul producător de grâu este India care produce grâul în Gujarat, pe văile fertile ale Gangelui și Indului începând cu ultima parte a secolului XIX. Din păcate producția indiană a fost afectată de seceta care a fost provocată începând cu mijlocul secolului XX de dereglarea circulației curenților în perioada musonului.

După anii 1922-1923 în SUA au fost date legile Agriculturii și Pământului vizând inițial pe combatanții americani din Primul Război Mondial. Pentru aplicarea practică a legilor, în SUA au fost puse bazele materiale, tehnice, financiare și științifice a producției agricole în general și a producției de cereale în special. În baza acestor legi știința a decis ca loturile de pământ, să fie aranjate sub formă de fâșii lungi și înguste care să fie parcurse în perioada lucrărilor agricole cu tractoare performante de mare capacitate, în maximum două zile de către fiecare fermier, după care același tractor să fie predat altui fermier, s.a.m.d. Evident că au fost construite fabrici pentru mașini agricole performante, fabrici de îngrășăminte și chimicale contra dăunătorilor, plus silozuri uriașe regionale care să preia producția agricolă a fermierilor. Fiecare fermier a fost arondat unei universități locale care stabilea cele mai adecvate culturi pentru zonele în care acționau, stabilind asolamentele, făcând graficele precise pentru arat, semănat, fertilizat, erbicidat și recoltat, asigurând semințe speciale, adaptate inițial prin selecție și apoi prin modificare genetică pentru a rezista la secetă, umiditate excesivă, îngheț, călduri puternice, ierburi sau dăunători locali. Toată logistica și finanțarea au fost preluate în sarcina statului care asigura gratuit sămânța, tractoarele, îngrășămintele, chimicalele și transportul recoltei la silozuri și plătea pe fermieri, scăzând cheltuielile aferente fiecăruia, la prețuri medii unice rezultând din vânzările anului anterior corectate cu tendința bursieră a anului agricol curent în limita a câteva procente, asigurând o stabilitate a producției, veniturilor și prețurilor. Ulterior aceste operațiuni au fost cedate unor firme private care au devenit extrem de puternice, într-o așa măsură încât controlează în prezent piața nu doar a produselor alimentare, ci întreaga piață mondială și distribuția alimentelor în lume. Sistemul a creat fermierul agricol ideal, care pentru a lucra cât mai eficient terenul, folosește în